

7. Veľkonočná nedeľa – Jn 15, 26-27; 16, 12-15

Duch pravdy vás uvedie do plnej pravdy

Na Blízkom východe sa v antických časoch konali slávnosti pri príležitosti ukončenia žatvy, ktoré sa nazývali dožinky. Bolo to zvyčajne v júni a slávila sa v nich radosť z úrody pšenice. Pôvodne táto oslava nemala stanovený dátum, pretože dozrievanie plodín sa každý rok trochu líšilo. Izraeliti však v istej chvíli pre túto slávnosť stanovili presnejší dátum: „*Sedem týždňov po Veľkej noci*“. To je dôvod, prečo ho nazvali „*hag shavuot*“, „*festival siedmich týždňov*“; v gréčtine „*Pentecostè emera*“, čo v preklade znamená „50. deň“, čo zodpovedá presne siedmim týždňom po Veľkej noci.

V čase Ježiša alebo bezprostredne po ňom tento sviatok zmenil svoj význam, už to nebol poľnohospodársky sviatok, ale stal sa náboženským sviatkom, v ktorom ľud Izraela slávil svoju radosť a vďačnosť Pánovi, za to, že dal pre Izraelitov dar - Tóru tj. Zákon. Bol to totiž Zákon, ktorý bol ich svetlom, ktorý umožnil tomuto ľudu žiť skutočne žiť ako ľuďom. Bola to teda Tóra, vďaka ktorej sa Izraeliti cítili nadradení nad všetky ostatné národy.

V Knihe Deuteronomium je napísané, že Mojžiš povedal Izraelu: „*A zachováte a splníte tieto príkazy napospol, lebo to bude vaša múdrosť a rozumnosť pred národmi, ktoré zvedia o každom tomto príkaze a budú vraviť: „Naozaj múdry a rozumný je tento veľký národ!“* (Dt 4, 6) A opäť v knihe Deuteronomium Boh hovorí svojmu ľudu: „*Tieto nariadenia si zachováš vo svojom srdci a potom ich budeš opakovať svojim deťom, povieš im o týchto zákonoch, keď budeš vo svojom dome, keď budeš kráčaš po ulici, keď budeš líhať a aj keď budeš vstávaš.*“ Hľa, radosť z Tóry, ktorá sa slávila na sviatok Turíc! Tóra je krásna, vzácny dar. Aké obmedzenie však má Tóra? Je to pre človeka vonkajšia norma. Človek nie je spontánne privádzaný k tomu, aby dodržiaval Tóru. Práve naopak, jeho prirodzenosť ho pobáda ísť opačným smerom. Preto ukázanie na správnu cestu života je dobré a pekné, avšak v dospelosti človek predsa len robí aj čo Tóra zakazuje - cudzoloží, kradne, klame ... Tóra je vonkajšia norma, ktorá hovorí nerob to. Svätý Lukáš v Skutkoch Apoštolov uvádza, že apoštoli dostali „dar Ducha“ presne na sviatok Turíc; prečo ho umiestňuje práve tam?

Vieme, že Ducha priviedol na svet Ježiš a odovzdal ho v okamihu svojej smrti na Kalvárii. Evanjelista Ján hovorí, že Ježiš *vo svojom poslednom dychu odovzdal Ducha*. (porov. Jn 19, 30) Čo je tento Duch? Je to nová prirodzenosť človeka! Tento Duch už nie je vonkajší zákon, ale vnútorný princíp - nový život, ktorý človek dostal z neba.

Uvedme príklad, ktorý nám to pomôže lepšie pochopiť, čo je tento „dar Ducha“. Dievča číta knihu psychológie, ktorá vysvetľuje pocity matky a to, čo musí mama urobiť, aby mohla dobre vychovávať svoje dieťa. Sú to krásne a vzácne rady, ale stále len vonkajšie. Jedného dňa sa toto dievča stane matkou a už nebude potrebovať vonkajšie usmernenia, ktoré by jej hovorili ako vybudovať vzťah s dieťaťom, lebo ten je už budovaný z vnútra, z jej novej prirodzenosti - ako matky. Je to nová sila, vďaka ktorej zabudne na seba samú, aby sa dala do služby krehkého stvorenia, ktoré jej Boh

zveril. Preto môže v noci vstávať hoc aj 10-krát, nie preto lebo je to napísané v knihe, ale preto, že to vychádza z jej materstva – z jej vnútra a nie z naštudovanej knihy.

Hľa: nová Tóra! Duch, ktorý je dar nového života, ktorý je životom Nebeského Otca, životom Večného, ktorý oživoval Ježiša počas toho času, ktorý bol na tomto svete medzi nami. Je to tento Ježišov život, ktorý je životom Otca a aj Ducha, ktorý ho viedol k tomu, aby vydal seba samého bez obmedzení a bez podmienok. Boh nám nemohol dať väčší dar, ako svoj vlastný život! Až potom pochopíme, aká to je radosť uvedomiť si tento dar Ducha, pretože náš biologický život sa končí, ale život Večného, život Ducha sa nemôže skončiť, pretože je to život samotného Boha.

Teda to už nie je vonkajší zákon, ktorý nás vedie a usmerňuje, ale je to nový život, ktorý sa teraz stáva našim zákonom. Potom pochopíme že v Tóre už nie je potrebná žiadna norma, ktorá by hovorila, že ak mi nepriateľ ublíži, že musíš byť ochotný odpustiť, ba dokonca dať za neho svoj život. Nie je to tak ... lebo táto norma už nepochádza zvonka, ale pochádza z božského synovstva, jednoducho nemôžete konať inak, pretože sme dostali novú Tóru.

Aby sme to pochopili, Lukáš v Skutkoch apoštolov umiestnil tento dar Ducha Svätého na sviatok Turíc, takže Duch nahradzuje Tóru, ktorá avšak zostáva v platnosti, pretože zákon nám stále pravdivo hovorí: „*Naozaj nasleduješ Ducha aspoň na tejto minimálnej hranici, ktorou je desatoro?*“ Dnešná evanjeliová pasáž, ktorá nám hovorí o tomto dare Ducha. Úryvok tvoria dve časti, lebo úryvok je prevzatý z dvoch rôznych kapitol evanjelia sv. Jána; v prvej časti Ježiš sľubuje tento dar, v druhej časti nám hovorí, aké je pôsobenie Ducha v cirkvi. Počujeme prvú časť – prísľub daru Ducha:

Ježiš povedal svojim učeníkom: „Keď príde Tešiteľ, ktorého vám ja pošlem od Otca, Duch pravdy, ktorý vychádza od Otca, on o mne vydá svedectvo. Ale aj vy vydávate svedectvo, lebo ste so mnou od začiatku.

Chceme dobre pochopiť, čo nám Ježiš sľubuje a preto teraz preskúmame slovo po slove, ktoré povedal Ježiš svojim učeníkom ten večer vo večeradle v hornej miestnosti. „*Keď príde Paraklét, ktorého vám ja pošlem od Otca*“ Táto veta označuje pôvod daru tj. darcu. Ním je láska Nebeského Otca. Tento dar nám bol odovzdaný cez Ježiša. Meno, ktorým sa tento Duch volá, je „Paràclito“ z gréckeho „Paràcletos“ z „paràcallein“, to znamená „prizvaný bližšie“, latinsky „ad vocatus“, teda „obhajca“ - ten, kto obhajuje, ten, ktorý nás chráni.

Rabíni povedali, že keď sa postavíme pred Boha, potrebujeme advokáta pričom súčasne hovorili, kto je tento advokát, ktorý vás určite dobre obháji: sú to dobré skutky, ktoré si vykonal. Boh Ti nemôže nič urobiť, nemôže Ťa obviniť, pretože máš advokáta - dobré skutky. My však nepotrebujeme takéhoto advokáta, pretože Boh nikdy nejde proti nám, pretože On je vždy na našej strane. Preto je tu otázka: Duch Svätý - aký je to obhajca? Od koho nás chráni? – Samozrejme – nechráni nás pred Bohom! Chráni nás pred skutočným nepriateľom, tou silou zla, ktorá je v nás, a ktorá keď sa nasleduje, tak nás odľudštuje.

Duch je nový život, ktorý obmedzuje náš zlý, narušený inštinkt až na nulu. Advokát tj., Duch, nás chráni pred bláznovstvom tohto sveta, ktorý je agresívny, pretože je

nasledovaný všetkými. Totiž „*duch tohto sveta*“ je hlásaný a vŕstepovaný masmédiami, časopismi, zvrátenými programami, telenovelami. Jednou z najťažších skúšok pre veriaceho človeka je v to, že sa cíti sám uprostred pohanského sveta, ktorý rozmýšľa a koná z dôvodov a kritérií veľmi odlišných od kritérií evanjelia.

Ak hlásame odpustenie, miernosť, cudnosť, odriekanie, sebaovládanie, službu, nezištnú lásku aj voči nepriateľom ..., svet považuje sa toto správanie za čudné, nepochopiteľné. Preto treba obhajcu! V tejto situácii zmätku, ktorú môže veriaci človek zažiť, je Paraclét - Tešiteľ po tvojom boku a bráni ťa pred logikou sveta, pred spôsobom myslenia, ktorý všetci považujú za múdry, pred spôsobom konania, ktorý hovorí: *„Užívaj si život, rob iba to, čo sa ti páči, myslí na seba!“* Paraclét – Tešiteľ je po tvojom boku, aby ťa obránil.

Druhé meno Ducha je: *„Duch pravdy, ktorý vychádza z Otca“*. Čo znamená „Duch pravdy?“ To, že mi zabráni hovoriť klamstvá? ... Nie! Ježiš nehovorí o klamstvách. Tie by sa prirodzene nemali hovoriť. Čo znamená „pravda“ v Biblii? Asi to, čo máme na mysli, keď povieme „skutočná kvetina“ - znamená to, že nie je vyrobená z plastu. Keď povieme „skutočný kňaz“ - povieme to nie preto, že chodí oblečený v reverende, ale preto, že jeho život zodpovedá tomu, čo od kňaza očakávame. Duch je nový život a keď sa necháme viesť týmto novým životom, stávame sa skutočnými ľuďmi - to znamená autentickými Božími deťmi.

Potom „Duch pravdy“ bude svedčiť o Ježišovi! Aké pekné je mať túto skúsenosť svedectva Ducha, ktorú môžeme mať všetci! Kedy Duch svedčí v prospech Ježiša? Keď počujeme vo svojom vnútri hlas, ktorý nám hovorí *„Ježiš má pravdu“*. Počujeme okolo seba toľko hlasov, toľko návrhov ... ale hlas Ducha v našom vnútri, hovorí: *„pozri, že Ježiš má pravdu“* ... to je Duch. Keď uvažujete o Božej tvári, ktorá žiari na tvári Ježiša, Boha ktorý je láska a iba láska, potom možno budeš počuť o ďalších obrazoch Boha - v tvojom vnútri je hlas, ktorý ti bude hovoriť: *„Pozri, ten pravý obraz je obraz Ježiša“*. Hlas svedomia hovorí: *„Vykonávaj bezpodmienečnú lásku, ktorú Ti Ježiš ukázal“* ... je to Duch, ktorý Ti hovorí a svedčí o tom, že Ježiš má pravdu. Keď počuješ hlas, ktorý Ti hovorí: *„Ježiš má pravdu, keď hovorí, že skutočná veľkosť človeka nespočíva v hromadení dobier, ale v zdieľaní, v pokornej výmene služby lásky, v dávaní života v prospech iných, ako to urobil Ježiš“* ... keď počuješ tento hlas, je to svedectvo Ducha!

Ale tiež je dôležité uvedomiť si, že nestačí vonkajšia znalosť o Ježišovi, ktorej sa učíme v evanjeliu; na to, aby sa človek pridrižoval evanjelia. Nieкого môže osloviť ponuka, ktorú dáva evanjelium, ale na jeho nasledovanie sa vyžaduje vnútorná sila, ktorá nielen že ti povie, že Ježišovo Slovo je pravdivé, ale ktoré ťa potom vedie k dodržiavaniu tohto Slova. Preto hlas Ducha Ťa uisťuje: *„ver Ježišovi, on má pravdu“*. Tento vnútorný hlas ničí všetky pochybnosti, všetky námietky a dáva vyrovnanosť. Ten, kto nasleduje „*ducha tohto sveta*“, tak sa Ti môže posmievať a ty mu rozumieš, chápeš, že on sa riadi inými kritériami, rešpektuješ ho, ale Duch Ti hovorí „*dôveruj Kristovmu návrhu*“.

Ježiš pokračuje: *„ale aj vy vydávate svedectvo, lebo ste so mnou od začiatku“*. Katechéta alebo dokonca kňaz môžu hovoriť o Ježišovi, rovnako ako učitelia dejepisu v škole hovoria o Caesarovi alebo Napoleonovi. Hovoria správne veci, ale nie sú vtiahnutí do života týchto postáv. Teda Caesar alebo Napoleon sú pre mňa postavy,

ktoré ma zaujímajú, hovorím o nich pravdivé veci, ale ktoré sa ma nedotýkajú zvnútra. Kto je zamilovaný do Ježiša, už takto nehovorí, pretože svoj život zameral na túto lásku. Preto keď sa hovorí o Ježišovi, tak nehovorí tak, ako keď sa hovorí o cisárovi. Vidíte na jeho očiach ako mu žiaria, pretože Ježiš dal jeho životu zmysel. Preto Ježiš hovorí svojim učeníkom: *„Očakávam Vaše svedectvo, kto vás bude počúvať hovoriť o mne , musí pochopiť, že ste zamilovaní, že ste presvedčení, že žijete svoj život podľa môjho návrhu a ste šťastní ... a musí sa to stať od začiatku, pretože ste ma poznali, odkedy som sa predstavil na verejnosti. Dal som sa poznať, ukázal som vám pravú Božiu tvár, tvár skutočného človeka vy ste ma videli od začiatku. Teda poznáte ma dobre a teda pri pohľade na vás ľudia musia vidieť mňa. To je svedectvo, ktoré očakávam.“*

A teraz si vypočujme druhú časť - čo Duch urobí v Cirkvi:

Ešte veľa vám mám toho povedať, ale teraz by ste to nezniesli. Keď príde on, Duch pravdy, uvedie vás do plnej pravdy, lebo nebude hovoriť sám zo seba, ale bude hovoriť, čo počuje, a zvestuje vám, čo má prísť.

„Ešte veľa vám mám toho povedať“ povedal Ježiš učeníkom počas poslednej večere. Najčastejšia interpretácia týchto slov je, že Ježiš počas troch rokov svojho verejného života nebol schopný oznámiť celú pravdu o Bohu a o človeku, ktorého prišiel zjaviť svetu lebo predčasne ide smrť ... teda často sa to chápe ako nedostatok času. Ale nie je to tak! V skutku sám hneď dodáva: *„Dôvod, pre ktorý Vás nemôžem uviesť do celej pravdy, je ten, že to nemôžete zniesť.“* Ide o jeho porážku, vonkajšie zlyhanie pred očami sveta. Pre učeníkov je nemožné to všetko, čo im chce povedať pochopiť ešte pred Veľkou nocou. Vysvetľovanie Jeho smrti ako Božieho plánu lásky – keď bude odsúdený na smrť ako heretik a rúhač - by bolo pre nich príliš ťažké, sú príliš slabí. Kto ich ale uvedie do tejto pravdy? Ježiš hovorí, že to bude Duch. *„Pravda, do ktorej vás uvedie, bude táto: dá vám pochopiť, že skutočný človek podľa Boha, je ten, kto miluje. Ten, kto dáva život.“* Nebude to Ježiš, ktorý to bude vysvetľovať. Zmysel Jeho vášnivej lásky im dá pochopiť po Veľkej noci Duch, ktorý nebude mať za úlohu integrovať to, čo Ježiš povedal a urobil, ale dosvedčiť, že má pravdu.

Ako nás uvedie do tejto pravdy? Nestačilo by mu, aby nám dal pochopiť, že Ježiš je mimoriadny človek, že človek nemôžeme neobdivovať jeho život? Nie, lebo potom musí mať silu držať sa tejto pravdy. Rozumieme tomu, že Duch nás nechá pochopiť, aký úžasný je Ježišov život, ale my následne potrebujeme aj silu držať sa Ho. Uvedieme príklad: niečo podobné sa stane v zamilovanosti. Dievča stretne mladého muža. Môže sa o ňom dozvedieť všetko, môže ho aj obdivovať, ale pokým sa neuvolíni vašej láske, ktorá ju tlačí k tomu, aby svoj život spojila s tým jeho navždy, bolo by stále málo vedieť o tom mladíkovi „všetko“. To isté sa deje s Ježišom. Môžeme vedieť všetko, čo nám hovorí evanjelium, Duch nám môže dať pochopiť, že je to krásne, že evanjelium má pravdu, ale potom sa musí náš život priblížiť a stotožniť s jeho návrhom, zjednotiť svoj život s jeho životom v snubnom stretnutí - a práve tento impulz je do nás vložený Duchom. Toto je to, čo nám hovorí Ježiš: *"Bude to Duch, ktorý vás po Veľkej noci uvedie do tajomstva a vyvolá vo vás zaľúbenie pre voľbu takého života človeka, ktorú som vám dal."*

Potom Duch nebude hovoriť zo seba, to znamená, že nebude nič pridávať, ale povie všetko, čo počul. To znamená, že vám znova pripomenie to, čo som vám povedal a oznámi čo má prísť.

Čo tým Ježiš myslí? Čo to znamená, že nám Duch oznámi budúce veci? Znamená to, že nám umožní stať sa veštcami, ktorí predpovedajú budúcnosť? Nie! Ak hľadáme príčiny zla súčasného sveta, nachádzame ho v nedostatku pohľadu do budúcnosti, v tom, že nemáme jasný účel, dôvod života. Keď sa pozeráme dopredu a nevidíme nič, nie sme stimulovaní k plánovaniu, sme demotivovaní. Chýba účel, ktorý nás potom podnecuje k tomu, aby sme sa angažovali. Často to počujeme, keď rodičia majú svojho 35 - 38 ročného syna, ktorý sa stále točí po dome, pýtajú sa ho: „*kedy sa rozhodneš?*“ Odpovedá: „*ale prečo si musím založiť rodinu? Nanajvýš budem bývať spolu s niekým*“. Hľa tu chýba budúcnosť, cieľ, dôvod, zmysel.

Je to Duch, ktorý naplňa budúcnosť zmyslom, oznamuje budúce veci, ohlasuje zmysel života človeka na svete. Je to On, kto odporúča vysoké životné hodnoty, ktoré sa vteli do Ježiša z Nazareta. Je to On, kto dáva jasne najavo, že život má zmysel, keď sa žije tak ako On. Hľa tu je budúcnosť, ktorú nám Duch dáva vidieť. Ukáže, ako sa veci majú vyvíjať, aký je zmysel úspešného života a bude to opäť Duch, ktorý nás nechá pochopiť, ako skončia niektoré „stars“ - „svetové hviezdy“, ktoré akoby dávali zmysel životu ľuďí ... ale v skutočnosti sú to padajúce hviezdy. On Ti dá pochopiť, že tou jedinou skutočnou hviezdou je Ježiš Nazaretský. On dáva životu zmysel a orientáciu; On Ti dá napríklad porozumieť tomu, že Ježiš má pravdu, keď hovorí „*načo by bol človeku bohatstvo celého sveta, ak mu potom zničí život?*“

Ako vieme, na colniciach je všetko vyžiadané, okrem lásky, ktorá bola daná. Duch Ti dá pochopiť, že Ježiš má pravdu, a dá Ti silu držať sa tejto pravdy. Toto hovorí Ježiš: „*Nie som to ja, kto ťa nechá pochopiť, pred Veľkou nocou, je to príliš ťažké bremeno, ale Duch vás uvedie do tejto pravdy a tak si zachránite si život.*“

Jedným slovom, je to Duch, ktorý nás vytrhuje z nezmyslov našej existencie, ktoré sú tak rozšírené v našom svete. A teraz prichádza časť, v ktorej Ježiš vysvetľuje, ako bude Duch konať:

On ma oslávi, lebo z môjho vezme a zvestuje vám. Všetko, čo má Otec, je moje. Preto som povedal, že z môjho vezme a zvestuje vám.“

„Duch ma oslávi“ Čo je táto sláva, ktorú Duch teraz preukáže Ježišovi? Teraz prichádza čas, keď sme zapojení do tejto Ježišovej oslavy. Čo znamená oslávi? V hebrejčine sa „sláva“ povie „kavod“, to znamená „váha“, alebo celistvosť ... je to, ako by pšeničné zrno bolo čisté a plevy sa odvíali, teda ide preč všetka „márna sláva“ – lebo z márnosti nič nezostane. To, čo ľudia hľadajú, potlesk, úspech, potešenie, vyznamenania ... to bola sláva, ktorú hľadali veľkňazi, zákonníci. Ježiš hovorí: „*Ako môžete uveriť, že navzájom prijímate slávu a nehľadáte skutočnú slávu, tú skutočnú, ktorá pochádza od Boha!*“

Táto Ježišova oslava je daná Duchom! Je to Duch, ktorý nám ukazuje, že tá skutočná sláva, ktorú musíš hľadať, je sláva daru života z lásky. Je to Duch, kto Ťa nechá pochopiť a potom Ti dá silu držať sa Ježišovho návrhu.

Ježiš oslávil Otca. Čo to znamená? Že On sa stal dokonalým zjavením tváre Otca, ktorý je láskou a iba láskou. Táto sláva zažiarila dokonalým spôsobom, najmä v dare života na Kalvárii; Kalvária pre ľudí bola zatemnením slávy, ale Duch Ti zjavuje, že sláva Otca sa zjavila v tomto dare života.

Čo robí Duch teraz? Ukazuje Ježišovu slávu učeníkom, ktorí sa nechali pohnúť týmto Duchom a pridržajú sa Ježišovho návrhu; preto komunita učeníkov neexistuje na odovzdávanie novej náuky, ale na to, aby v ich živote bola prítomná Ježišova osoba, jeho bezpodmienečná láska, ktorá sa dostane aj k nepriateľovi. Hľa potom Duch, ktorý berie z toho, čo je Ježiš, a ohlasuje to nám. Trvá na tomto ohlasovaní, na tomto hlase Ducha, ktorý k nám hovorí.

Ak k nám Duch hovorí, naznačuje nám, svedčí nám ... musíme vedieť, ako ho počúvať. Aké meno môže mať toto počúvanie Ducha? Modlitba! Keby sme sa spýtali kresťanov: Ku komu sa modlíš? S kým vstupuješ do rozhovoru keď sa modlíš? Keď sa v živote musíš rozhodnúť, keď máš problémy, s kým sa rozprávaš? Myslím, že v minulosti by nám mnohí kresťania odpovedali s nejakým svätým. Dnes čoraz viac kresťanov odpovedá: „*Rozprávam sa s Nebeským Otcom. Chcem vedieť, čo si myslíš o mojich rozhodnutiach a o mojom živote. Chcem počúvať jeho návrhy, nie návrhy ľudí.*“ Toto je modlitba k Otcovi. Modlia sa aj k Ježišovi, áno, to je pravda. Ale aj tak je len málo tých, ktorí sa modlia v Duchu.

Modliť sa v Duchu znamená znamenať otvorenie sa dialógu s tým, čo je božie v našom vnútri: s božským synovstvom, s tou láskou, ktorá nám bola poskytnutá, ktorá nám naznačuje všetky možnosti, ktoré musíme urobiť. Hlas Ducha, ktorý musí byť počúvaný, ak sa chceme nechať pohnúť, tak ako bol pohnutý Ježiš, Duchom. Na počúvanie tohto hlasu je potrebné ticho. Musíme sa naučiť mlčať, pretože je toľko hlasov, ktoré počujeme, toľkokrát nás tieto hlasy sveta omámia; Zvlášť ak trávime hodiny pred telenovelami, haraburdami na internete, talkshow, kde všetci kričia na svoju slávu, alebo ak mrháme hodiny ľudskými klebetami ... všetky tieto hlasy kričia „na vlastnú slávu“ a ponúkajú nám svoje návrhy života.

Často sme týmito hlasmi zmätení, až nakoniec zladíme svoje myšlienky tak, že naše rozhodnutia harmonizujeme s ich návrhmi ... musíme teda ako prvý krok umlčať tieto hlasy, ktoré nám rozhodne nenavrhnú darovať svoj život. Ak nám niečo hovoria, tak jedine to, aby ste si ho užili.

Čo robí Duch, keď ho počúvame v tichosti? Neopakuje nám, čo Ježiš povedal, to sme už počuli, ale robí to, aby preniklo do našich srdc a dáva nám silu držať sa návrhu, ktorý Ježiš dáva. Keď počúvame tohto Ducha a necháme sa ním viesť, je Ježiš oslavovaný ... z akého dôvodu? Pretože ľudia v nás vidia tvár Ježiša z Nazareta, ako keď on oslávil Otca svojou osobou, tak sme dnes povolani nechať viesť sa hlasom Ducha vzdávať slávu Ježišovi!

Zdroj: Fernando Armellini Domenica di Pentecoste anno B

<https://www.youtube.com/watch?v=2cu9-FI8Ae0>

Preklad: ThLic. Marek Iskra

Archív: <http://rodinabb.sk/liturgia-rodiny/>